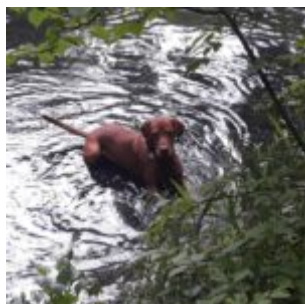

Na tom se myslím shodneme už všichni čtyři.

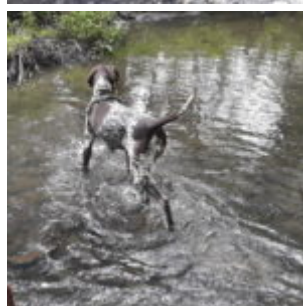
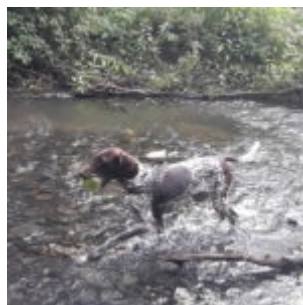
Brtník se k tomuto názoru musel trochu propracovat, protože to tak zkrátka má a v počátcích nějak zrovna nebyl nadšen mými nápady, že si po práci vyrazíme na malovýlet, ale postupem času tomu zcela propadl. Aby taky ne. Venčit v polích u nás je v létě děsný. Jen než dojdete k nádrži, jste uvaření. Psi si tam zaplavou to jo, ale vy se pečete. A taky už tam poslední dobou chodí davy. Kus za hřbitůvkem a nádrží se objevily nové domy, nové dvě minisídliště a každéj druhej tam má psa, protože dneska prostě má psa skorem každéj. A ti fšící to mají kousek a chodí tam. A ne všichni ti psi jsou takovýho ražení, aby tam byla vyloženě pohodička. V Kyšicích si sice ohaříci vyloženě nezaplovají, ale máme to tam pro sebe, a můžou lítat vodou za balonkama a pochoduje se celou dobu pod stromama, takže ve stínu. O výhodě v podobě přidružený hotový večer v hospůdce už ani mluvit netřeba.

Pro tentokrát jsem si řekla, že se budu zabávat hlavně s Rumouškem, protože ráno to s Tali bylo trochu kříž a pruda. Jenže zas to nějak vyplynulo jinak □ . Asi tím, že jsem šla vyndavat psy z kufru já a vyzvala jsem je postupně podle jména. První šel Rumíček a Tali po něm. Zůstala stát a kupodivu čekala, co jí řeknu. Řekla jsem jí, že Se mnou! a tak šla. A Rumíček šel s Brtníkem. Sice s upozorněním, ale zcela na volno jsme spolu s Tali došly na kraj lesa, kde jsem jí propustila. Musíte si to trochu vydupat, protože je natěšená, ale je to fajn, že nemusí být vodítková.

Na kraji lesa sice přišel míčkovéj dotaz, ale nebyl vyslyšen a byl vydán pokyn dělejte psy. Což teda svědomitě dělali až dolů k brodu. Jsem ráda, že pokyn dělejte psy nebere Tali už až tak doslova, že by si třeba vyrazila někam dál za kořistí □ , ale pinoží se koukolem. A vy můžete jít a plánovat tu světlou budoucnost, co nás čeká. U brodu bylo báječně.

Ešče, že ty Kyšice sou!

Nejen kráva Milka je fialová! ☐

Rumouš opět ulehl, bez toho to není ono a pak si šel pouštet balonek po proudu. Tali si brodila a pak se ubytovala na svém bahnitým ostrůvku u protějšího břehu, kterej vždycky okupuje, když jsme tam. Asi si hraje na Robinsonku. Vždycky si pobrodí, pak se chvilku svalí do bahýnka, popase se a jde zase brodit. Ani ji hlídat nějak nemusíte. Ale balonek jo, ten hlídat musíte, páč v zápalu brodění ho občas někde nechá. Teď jsme se my oba s Brtníkem zapojili do Rumíčkohrátek a zlobili ho s balonkem, nebo on nás, když ho položil někde na břehu a dělal, že balonek nemá žádněj. A tím pádem jsme prokoučovali moment, kdy Tali odložila balonek svůj. Vydala se tentokrát proti proudu dál a mohla ho tím pádem nechat kdekoliv. Byla by to škoda, byl to Čakíto. A tak se šlo hledat. Brtník Tali povzbuzoval, ať hledá, přinese, donese a kouká najít balonek. Já ji nepovzbuzovala, páč bylo vidět, že jak jindy opravdu hledá a hledat umí, tak teď si tam jen tak pobíhá a spíš by hledala žáby pod břehem. Já jsem zapojila Rumouška, kterej hledal svědomitě.

Ale co to bylo platný, když balonek nikde. Napadlo mě, vrátit se úplně zpátky k brodu a podívat se, ešivá balonek neleží někde tam. Jo, kousek ho vyčuhoval z bahna na ostrůvku! Povolala jsem záchranáře Rumíčka, vysvětlila mu oč jde a poslala ho tam. Je výýýbornej a vynikající. Takže přinesl. Konečně se mohlo jít dál. Balonky šly zas na nějakou chvíli do ledvinky a jen se šlo.

Až do míst, kde u jedné chatky je můstek, který ji přes vodu spojuje s cestou. A tam jsme se zase na chvíli zapíchli s balonkama. Zlobila jsem ohaříky, který jsem si zavolala k sobě na lávku a před nima skopla balonek do vody. To byly trysky!! Tali vždycky jednou za čas začne dělat fóry, že jako neumí a nechce balonek přinést a to pak nastupuje moje vyšší dívčí, jak ji z té vody dostat dobrovolně nahoru.

Další podobný můstek je o kus dál a je tam navíc hodně strmej břeh. Pesani už tyhle zastávky pochopitelně znají a hrnou se tam. Tali vždycky nejdřív brodit. Rumoušek naběhne do vody a čučí nahoru s jasným požadavkem "Házej!" Rád tam běhá korytem říčky. Tak jsme chvíli házeli a pak jsme házeli trošku organizovaně a cvičitelsky. Ať se jen tak neflákaj a taky ať si pořádně protáhnou svý ohaří těla. Takže se to vzalo jako opravdový aport. Pes přivolán, předsednut s čekáním a já mrskla balonek co nejdál do vody. Chvíle napětí a pak přišlo kýžený "Přinééés!" Nešetřila jsem je a dala jim pořádně do těla. Protože pro to byly ideální podmínky. Osvěžující voda eliminovala přehřátí, nikde nikdo a k dispozici hodně příkřej břeh, kde si museli máknout. Tali se zas dostala chvílema do svýho drajvu a občas musela

při běhu za balonkem ječet jak Xena bojovnice. Bylo vidět, že to oba bavčí. Až tak, že ignorovali malýho smetáčka, co přišel štěkat k plotu na druhým břehu. Pěkně se tam promáčeli a částečně se jim podařilo promáčet i mou maličkost.

Když jsme se pak hnuli směrem k Netopejrovi, udělala mi Tali radost u chatky s kočkama. Bez jakýchkoliv obezliček se nechala přivolat a pochodovala se mnou. "Jojojoooo, to je pěkný, Talinko", říkala jsem jí. Kupodivu jí to nebylo u její flekatý zadnice a radovala se z toho. Za Netopejrem, kde jsme se tentokrát nestavovali, jsme se spolu pak radovaly ešče víc. Podařilo se mi mrsknout Rumíčkoví balonek do lesa tak, že neměl nejmenšího tucha, kde balonek může být. A musel se tudíž pustit do velikýho pátrání. Přizvala jsem k němu i Taliprtku a ta se do toho opřela. Bylo vidět, jak se opravdu snaží, ne jako, když s Brtníkem hledala balonek. Teď naopak jela na 120% a soustředěně pracovala. Taky byla první, kdo na balonek přišel. Aaaa radovala seee. A já taky. Vytasila jsem se s dvojitou odměnou, nejdřív jsem jí mrskla jejího Čakíta a pak ještě dostala plnou hrstičku odměn. Je to moc fajn, když se s ní dá něco dělat a když se i ona z toho těší.

No a pak už jsme jen šli a my se zase s Brtníkem ponořili do toho plánování. A a prostě nic, prostě, měli jsme dva normální ohaříky, co si pobíhají po cestičce a my se můžeme bavit spolu, nemusíme nikoho nahánět a víme, že když se opozdí, přiduše obratem za námi a to i z vysoký trávy na mýtince podél cesty.

A tak, protože byli tak nejvíc hodný, že víc už to snad ani nešlo a vzhledem k tomu, že jsem si s oběma, tedy i s Tali, stříhla prvně v životě zkusmo samostatný odložení na volno v restauraci - kdy jsem je nechala samotný u stolu, zatímco Brtník objednával jídlo v přední části restaurace, a odešla jsem si umýt ruce a nechala je tam a oni tam OBA zůstali, tak jsem se s nima potom při večeři v hospůdce podělila o svou krůtu s cuketou. Jen se oblízli, jak jim šmakovalo. Cestou domů jsme ještě přibrzdili v naší oblíbený kavárničce. Byla tam zrovinka psomilná slečna servírka a když přišla k nám na zahrádku, dostalo se jí opravdu vřelého ohařího přivítání. Zcela pro brežněvovsku, na což byla upozorňována, že pokud je osloví, může si za to sama. Se smíchem je oba pomudlala, protože jak říkám, je psomilná.

Doma se pak ohaříci nadlábli a v podstatě o nich nikdo nevěděl. Ono to lítání z vody a zpátky, jim trochu ubralo energie, to bylo vidět. A já tak měla prostor pro to všude vytrít, poklidit a jít se umělecky angažovat, páč jsem si chtěla nalakovat nehty na svou oblíbenou

Eště, že ty Kyšice sou!

černou. Léto v plným proudu, tak nožky musej taky ven, nejen ty ohařiska □ .